

“Ürəyim sənə danışır...”

Şair-publisist Əbülfət Mədətoğlu oxucularla növbəti görüşə gəlib, zamanın azlığına, dövrünün vəfasızlığına, güzəranın ağırlığına rəğmədən söz boxçası ilə.

İrili-xırdalı, vəzinli-vəzinsiz, adlı-ad-sız şeirlərlə dop-dolu... “Ürəyim sənə danışır”. Onun yeni işıq üzü görmüş şeirlər kitabı belə adlanır. Vərəqləyirsən, sətirlər sənənlə danışmağa başlayır. Dərdlə baş-başa qalmaq, onu içinə çəkmək, şirin bir məlhəm kimi içmək, onunla qol-boyun olub “üzüyola uşaq kimi” yaxşını dərdə verib qalanını öz boynuna götürmək istəyini, dərdin dibinə enməyə izin verməyən dərdin namərdliyindən gileyini açıq-aydın duyursan:

*Dərdin dibinə enməyə
Çatmadı kəndirim, düşüm...
Dərd də namərdlik elədi
Atmadı kəndirin, düşüm.*

İçində bir dünya yaşadan, bu dünyada sevgisi ilə baş-başa qalmaq istəyən şair üçün qəmi sındırmağın ən kə-

sə, rahat yolu, “iç eritmək”dir və bu qəmi onunla bölən o varlıq şairin gözündə Göydən gələn mələyə bənzəyir. “Kökləndiyi həsrəti içi boyda biçən” aşiq Məcnunluğun şərbətini ömürlük içməsinə peşman deyil. Bəlkə elə buna görə də dərdə, qəmə, qüdsəyə qarşı çıxmağa özündə güc tapa bilir, onu özünə ömürlük yoldaş seçib yaşamağı bacarır.

Onun şeirləri çoxlarının yaşadığı, içindən keçirdiyi, lakin dilə gətirib mısraya çevirə bilmədiyi hiss və duyğuların ifadəsidir. Bu şeirlərdə, bitib-tükənməyən böyük bir sevginin tərənnümü var. Bu ilahi sevginin hədəfi fərqli, ünvanı müxtəlifdir. “Pəncərəndə küləyəm”, “Sevgilim”, “Acını mən dadım”, “Bu sevgi”, “Gözlərinin”, “Çıxıbdı əlindən əli sevgimin” və s. şeirlərdə şair uydurmadiğı, yaşadığı, lakin cavabsız qalan sevgidən alışıb yanan bir aşıqın yerindədir.

Şairin başqa bir sevgi ünvanı sözdür, gah küsür, gah da barışır onunla, “hərdən aralarından külək keçəndə”, “başlarını kədər qatıb yanlarından fələk keçəndə”, sözü-sözle düz gəlməyəndə

həyat adlı bir dərslik gəlir köməyinə:

*Çətin olur anlamaq,
Oxumaqla hər sözü!
Sözün sirli tərəfin
Göstərir həyat özü!*

Qəmi, kədəri, nəşəsi, sevinci ilə gözəl görünən bu həyata, bu dünyaya sonsuz sevgi bəsləyən şair həm də “Vətəninin qaçqını”dır, ayrı düşdüyü vətənin həsrətindədir:

*Canımda daşınan qan Qarabağın,
Havası tükenən can Qarabağın.
Gözümdə sökülən dan Qarabağın,
Daşından, otundan üzü yuxarı...*

Yeri gəlmişkən, deyək ki, Əbülfət Mədətoğlu (Əliyev) 1959-cu il yanvarın 1-də Dağlıq Qarabağın Xocavənd (keçmiş Hadrut) rayonunun Tuğ kəndində doğulub, 80-ci illər ədəbi nəslinin nümayəndəsidir. Əməkdar jurnalistdir. “Ədalət” qəzetində baş redaktorun birinci müavinidir. Çoxlu sayda şeir kitablarının və sənədli povestlərin müəllifidir.

Həyata, dünyaya, sözə... sevgisi tükənməyən şair Əbülfət Mədətoğlunun deyəcəkləri hələ çoxdur...

Zümrüd QURBANQIZI,
“Respublika”.